

POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania M.K.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.
o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczenia społecznego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 31 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 kwietnia 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża odwołującej się kosztami zastępstwa
procesowego organu rentowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 kwietnia 2016 r., III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację M.K. (wnioskodawczyni), wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w L. z 28 września 2015 r., VII U (...), oddalającego odwołanie wnioskodawczyni od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. stwierdzającej, że wnioskodawczyni od 10 lutego 2014 r. nie podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu oraz od 1 marca 2014 r. dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu, jako osoba prowadząca działalność gospodarczą.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniosła wnioskodawczyni, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które wnioskodawczyni sprowadza do pytania czy przesłanką uznania za działalność gospodarczą w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 672 ze zm., dalej jako usdg) jest jej wykonywanie osobiście przez osobę posiadającą szczególne kwalifikacje, dotyczące czynności o skomplikowanym charakterze, czy też każda działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa, która ma charakter zarobkowy i jest wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną wnioskodawczyni organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie Sąd Najwyższy podkreśla, iż w przypadku powołania się skarżącego na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2015 r., III SK 5/15, LEX nr 1747850). Sformułowane zagadnienie powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, przez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego. Nie każde więc orzeczenie, nawet błędnie wydane, zasługuje na kontrolę w postępowaniu kasacyjnym (postanowienia Sądu Najwyższego z 27 października 2015 r., III SK 10/15, LEX nr 1932145). Nie spełnia

określonego w art. 398⁹ § 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się przez fachowego pełnomocnika do problemów interpretacyjnych przepisów (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2015 r., III SK 5/15, LEX nr 1747850).

W obliczu powyższych rozważań stwierdzić należy, że sformułowane w skardze kasacyjnej wnioskodawczynie zagadnienie prawne nie spełnia przedstawionych wymagań. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawiono żadnych argumentów przemawiających za występowaniem rozbieżności w interpretacji pojęcia działalność gospodarcza w rozumieniu art. 2 usdg. Prezentowane przez wnioskodawczynię twierdzenia stanowią jedynie polemikę ze stanowiskiem Sądów obu instancji i zmierzają w istocie do rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Brak jest tym samym publicznoprawnej potrzeby merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej wnioskodawczynie.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

as